

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT
(första avdelningen i utökad sammansättning)
den 29 september 1997 *

I mål T-70/97,

Région Wallone, företrädd av advokaterna Jean-Marie de Backer, Olivier Ralet och Georges Vandersanden, Bryssel, delgivningsadress: Fiduciaire Myson S. A. R. L., 30, rue de Cessange, Luxemburg,

sökanden,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Gérard Rozet, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svaranden,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 97/271/EKSG av den 18 december 1996 beträffande det stödingripande som regionen Vallonien har gjort till förmån för järn- och stålföretaget Forges de Clabecq (EGT L 106, 1997, s. 30),

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden A. Saggio samt domarna A. Kalogeropoulos, V. Tiili,
R. M. Moura Ramos och K. J. Pirrung,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Bakgrund

- 1 I juni 1996 anmälde de belgiska myndigheterna till kommissionen det stödingripande som regionen Vallonien gjort genom sitt helägda företag Société Wallonne de la Sidérurgie (nedan kallat SWS) till förmån för företaget Forges de Clabecq. Detta stöd bestod i huvudsak av ett kapitaltillskott på 1,5 miljarder BFR.
- 2 För att göra det möjligt för företaget att fortsätta sin verksamhet i väntan på kommissionens beslut om tillstånd för sagda stöd, beviljade regionen Vallonien överbrygningskrediter (som ett förskott på kapitaltillskottet), avskrev skulder till SWS och lade om företagets lån hos finansbolag som till en del var statsägda.

- 3 I beslut 97/271/EKSG av den 18 december 1996 beträffande det stödingripande som regionen Vallonien hade gjort till förmån för järn- och stålföretaget Forges de Clabecq (EGT L 106, 1997, s. 30, nedan kallat beslutet eller det ifrågasatta beslutet), fastslog kommissionen att alla dessa åtgärder utgjorde sådant stöd som är förbjudet enligt artikel 4 i EKSG-fördraget, och att Belgien därför skulle upphäva stödet och kräva återbetalning av det stöd som redan hade utbetalats.
- 4 Den 19 december 1996 ansökte styrelsen för Forges de Clabecq om att företaget skulle försättas i konkurs. Tribunal de commerce de Nivelles beslöt den 3 januari 1997 att försätta bolaget i konkurs.
- 5 Konkursbeslutet anmäldes till de belgiska myndigheterna den 23 januari 1997 och kungjordes i Journal officiel av den 24 april 1997.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 6 Det är mot denna bakgrund som sökanden, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 25 februari 1997, väckte talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut. Målet registrerades under målnummer C-95/97.
- 7 Domstolen förklarade i beslut av den 21 mars 1997 att det var uppenbart att den saknade behörighet att pröva saken, eftersom regionen Vallonien inte kunde likställas med en medlemsstat, och hänsköt målet till förstainstansrätten (domstolens beslut av den 21 mars 1997 i mål C-95/97, regionen Vallonien mot kommissionen, REG 1997, s. I-1787). Målet registrerades vid förstainstansrättens kansli under målnummer T-70/97.

- 8 Kommissionen har framställt invändning om rättegångshinder genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 5 maj 1997. Sökanden har yttrat sig över invändningen om rättegångshinder den 4 juli 1997.
- 9 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall
- ogiltigförklara beslutet,
 - förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.
- 10 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall
- avvisa talan,
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättsfrågan

- 11 Enligt artikel 114.3 i rättegångsreglerna skall återstoden av förfarandet avseende invändning om rättegångshinder vara muntligt, om inte rätten bestämmer annat. Förstainstansrätten anser att den i förevarande fall är tillräckligt upplyst av handlingarna i målet och att det därför inte finns anledning att inleda det muntliga förfarandet.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

- 12 Kommissionen har till stöd för sin invändning om rättegångshinder anfört att det är uppenbart att sökanden saknar talerätt enligt artikel 33 andra stycket i EKSG-fördraget.
- 13 Kommissionen har i andra hand gjort gällande att sökanden inte heller har talerätt enligt artikel 173 i EG-fördraget, som har åberopats av sökanden men som inte kan tillämpas i förevarande mål. I detta hänseende noteras att sökanden har understrukit att stödingripandet inte gjordes av regionen Vallonien, utan av SWS, som är en självständig enhet. Enligt kommissionen har sökanden genom denna förklaring implicit medgivit att den varken direkt eller personligen berördes av kommissionens beslut.
- 14 Kommissionen har dessutom understrukit att det i fråga om statligt stöd alltid är den berörda medlemsstaten som bär ansvaret, oavsett vilken offentlig myndighet (nationell, regional eller kommunal) som har beviljat stödet. Kommissionen har i detta sammanhang erinrat om att den alltid riktar sina beslut angående statligt stöd till medlemsstaterna och att en medlemsstat mot vilken det inleds ett fördragsbrottsförfarande inte kan åberopa inomstatliga enheters handlande till sitt försvar mot anklagelsen om fördragsbrott. Den har vidare erinrat om att regionala och lokala enheter inte har någon självständig roll i de administrativa förfaranden som kommissionen genomför i fråga om statligt stöd. Av detta följer, enligt kommissionen, att det också i förevarande mål endast är medlemsstaten som berörs av beslutet och inte sökanden.
- 15 Kommissionen har därtill påpekat att om inomstatliga enheter tillerkändes en rätt att föra direkt talan, skulle detta leda till en inflationsartad ökning av antalet mål.

Om såväl medlemsstaten som regionala och lokala enheter hade rätt att väcka talan, skulle det även medföra andra nackdelar, eftersom det bland annat ger möjlighet till "forum shopping" (sannolikt med företräde för fjärde stycket framför första stycket i artikel 173 i EG-fördraget, för att kunna överklaga). För det fall att en medlemsstat avser att verkställa kommissionens beslut och därmed avstår från att väcka talan, skulle den inomstatliga enhet som har tagit initiativ till stödet kunna äventyra denna verkställighet genom att väcka talan.

- 16 Kommissionen har i andra hand gjort gällande att sökanden inte har iakttagit talfristen. Den har i detta hänseende understrukt att sökanden kände till beslutet långt före den 23 januari 1997, vilket för övrigt tydligt framkommer på flera ställen i ansökan. Mot denna bakgrund anser kommissionen att enmånadsfristen bör räknas från den 18 december 1996.
- 17 Enligt sökanden har domstolen i sitt beslut av den 21 mars 1997 fastslagit att tillämpningen av artikel 33 andra stycket i EKSG-fördraget i förevarande fall är sammanlänkad med artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget. Domstolen skulle dessutom ha fastslagit att sökanden är en juridisk person som i denna egenskap kan väcka talan vid förstainstansrätten med stöd av artikel 33 andra stycket i EKSG-fördraget.
- 18 Sökanden anser att den talerätt som avses i artikel 33 andra stycket i EKSG-fördraget under alla omständigheter tillkommer alla fysiska och juridiska personer, och inte bara företag och företagssammanslutningar. Sökanden har dragit denna slutsats av rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 om ändring av rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988, om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 144, s. 21), vilket innehåller uttrycket "talan som väcks av en fysisk eller juridisk person enligt artikel 33 andra stycket i Parisfördraget", medan den tidigare lydelsen av beslutet var "talan som väcks mot kommissionen enligt artikel 33 andra stycket och artikel 35 i Parisfördraget av företag eller företagssammanslutningar". Enligt sökanden har rådet gjort denna ändring i egenskap av konstitutionell lagstiftare.

- 19 Sökanden anser för övrigt att EG-fördraget har företrädare framför EKSG-fördraget, eftersom sistnämnda fördrag upphör att gälla år 2002. En annan tolkning av artikel 33 i EKSG-fördraget, å ena sidan, och artikel 173 i EG-fördraget, å andra sidan, skulle innebära att enskilda behandlades på ett diskriminerande sätt. Sökanden har på denna punkt framhållit att dess talan obestridligen kan prövas enligt artikel 173 i EG-fördraget, eftersom domstolen redan har fällt ett liknande avgörande i ett annat mål mellan sökanden och kommissionen angående statligt stöd (domstolens dom av den 8 mars 1988 i de förenade målen 62/87 och 72/87, *Exécutif régional wallon och Glaverbel mot kommissionen*, Rec. 1988, s. 1573, punkt 8).
- 20 Slutligen har sökanden invänt mot kommissionens argument att talan har väckts för sent. Sökanden har hävdat att den i alla avseenden har iakttagit den frist som föreskrivs i artikel 33 tredje stycket i EKSG-fördraget och att talan för övrigt inte kan väckas mot ett beslut innan det har delgivits, eftersom man i det fallet skulle väcka talan mot ett beslut som saknar rättsverkningar.

Förstainstansrättens bedömning

- 21 Förstainstansrätten anser inledningsvis att domstolen, i motsats till vad sökanden har anfört, i ovannämnda beslut av den 21 mars 1997 inte har tagit ställning till frågan om upptagande till sakprövning av talan enligt artikel 33 andra stycket i EKSG-fördraget och enligt artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget. I beslutet konstaterades tvärtom att ärendet omfattades av förstainstansrättens behörighet, eftersom sökanden hade åberopat sagda bestämmelser till stöd för att talan skulle upptas till sakprövning.
- 22 Det kan likaså konstateras, tvärtemot sökandens påståenden, att artikel 33 i EKSG-fördraget inte har ändrats sedan förstainstansrätten upprättades. Detta konstaterande ändras inte av den omständigheten att rådet har använt en ny formulering i sin uppräknings av förstainstansrättens befogenheter. Sagda uppräknings skall nämligen tolkas mot bakgrund av artikel 33 i EKSG-fördraget, vilken innehåller en uttömmande uppräknings av de rättssubjekt som har rätt att väcka talan om ogil-

tigförklaring (domstolens dom av den 11 juli 1984 i mål 222/83, Commune de Dif-ferdange m. fl. mot kommissionen, Rec. 1984, s. 2889, punkt 8). I fråga om juri-diska personer har domstolen i nämnda dom särskilt konstaterat att, eftersom rät-ten att väcka talan om ogiltigförklaring enligt artikel 33 andra stycket i EKSG-fördraget endast tillkommer företag och företagssammanslutningar, har lokala territoriella enheter ingen rätt att väcka talan om ogiltigförklaring enligt denna bestämmelse.

- 23 Av detta följer att sökanden inte har talerätt enligt artikel 33 andra stycket i EKSG-fördraget.

- 24 Slutligen finner förstainstansrätten att artikel 173 i fördraget inte kan tillämpas på förevarande talan, eftersom denna syftar till ogiltigförklaring av ett beslut som har fattats inom ramen för EKSG-fördraget. Sökanden kan i det avseendet inte göra gällande principen om likabehandling genom att beklaga det faktum att artikel 173 i EG-fördraget gör det möjligt för en vidsträckt grupp av fysiska och juridiska per-soner att väcka talan om ogiltigförklaring, medan rätten att väcka en sådan talan enligt artikel 33 i EKSG-fördraget endast tillkommer två väl avgränsade grupper av juridiska personer. Det följer nämligen av artikel 232 i EG-fördraget att EG-fördragets bestämmelser inte ändrar bestämmelserna i EKSG-fördraget, vilka följaktligen behåller sitt eget tillämpningsområde (se domstolens dom av den 24 september 1985 i mål 239/84, Gerlach, Rec. 1985, s. 3507, punkt 9, och av den 15 december 1987 i mål 328/85, Deutsche Babcock Handel, Rec. 1987, s. 5136, punkt 10).

- 25 Av vad som ovan anförts följer att talan skall avvisas, utan att rätten behöver pröva svarandens argument om att talan dessutom har väckts för sent.

Rättegångskostnader

- 26 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

följande beslut:

- 1) Talan avvisas.
- 2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 29 september 1997

H. Jung

Justitiesekreterare

A. Saggio

Ordförande